

ת"פ 58033/11/16 - מדינת ישראל נגד נסים קריספיל

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 58033-11-16 מדינת ישראל נ' קריספיל

בפני כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד נועה ברח"ד
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

המאשימה

נגד

נסים קריספיל

ע"י ב"כ עו"ד טלי גוטליב

הנאשם

גזר דין

1.

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של גידול סם מסוכן - עבירה לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג-1973 (להלן: **פקודת הסמים; הפקודה**), שתי עבירות של החזקת חצרים - עבירה לפי סעיף 9(א) לפקודת הסמים, החזקת סמים שלא לצריכה עצמית - עבירה לפי סעיף 7(א)+(ג) רישא לפקודת הסמים, והחזקת כלים - עבירה לפי סעיף 10 רישא לפקודה. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתקופה הרלוונטית התגורר הנאשם בבית הרשום במנהל מקרקעי ישראל ומצוי בבעלותו במושב תירוש (להלן: הבית). עובר לחודש יוני 2016 גיבש הנאשם תכנית לגדל סם מסוכן מסוג קנביס בבית, למטרת רווח. לשם קידום התכנית נסע הנאשם למרוקו ורכש זרעים בכמות שתאפשר גידול של כאלף שתילי קנביס. כמו כן רכש במהלך חודש יוני 2016 כלים לגידול הסם, לרבות אדניות, מערכת השקיה, רשת הצללה, צינורות, טפטפות, דשן והורמונים טבעיים לעידוד גידול הקנביס. הנאשם זרע מאות זרעי קנביס באדניות שהציב על גג ביתו וגידל אותם שם. כשצמחו קטף את השתילים, הפריד את העלים מהצמחים באמצעות מכשיר אלקטרוני, וארז אותם בארגזים שאוחסנו בקומה השלישית של הבית. לאחר קטיף זה זרע הנאשם כמות נוספת של זרעי קנביס ב-518 אדניות שהציב על גג ביתו. בפשיטה שנערכה על הבית ביום 20.11.16 נתפס סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל כולל של 77.32 ק"ג, חלקו ארוז בארגזי קרטון וחלקו באדניות על גג הבית.

2.

כתב האישום (המקורי וכן) המתוקן כלל גם בקשה לחילוט רכושו של הנאשם. בית המשפט התבקש לקבוע כי הנאשם הוא סוחר סמים אשר ביצע עבירה של עסקת סמים, ולחלט את ביתו של הנאשם וכן שני כלי רכב הרשומים על שמו וכסף מזומן בסכום של 1,100 דולר שנמצא בביתו. בקשת החילוט מבוססת הן על סעיף 32(א) **לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)** [נוסח חדש] תשכ"ט-1969, בהתייחס לרכוש ששימש או שהיה מיועד לאפשר את ביצוע העבירה, הן על סעיף 36א(ב) לפקודת הסמים, לאחר שייקבע, כפי שהתבקש, כי הנאשם הוא סוחר סמים.

בהודעה על הסדר טיעון הודיעו הצדדים על הסדר לפיו הנאשם יודה ויורשע בעובדות כתב האישום המתוקן,

והצדדים יעתרו במשותף להטיל על הנאשם עונש של 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, וכן מאסר על תנאי וקנס בהתאם לשיקול דעת בית המשפט. עוד הוסכם כי הצדדים יהיו חופשיים בטיעוניהם בנוגע לבקשה להכרזה כי הנאשם הוא סוחר סמים ובנוגע לבקשת החילוט, ויהיו רשאים להביא ראיות בנושאים אלו בטרם הטיעון לעונש.

המחלוקת בין הצדדים נוגעת, איפוא, להכרזה על הנאשם כסוחר סמים ולשאלת החילוט, כאשר מרכז הכובד בעניין החילוט הושם על הנכס היקר ביותר - ביתו של הנאשם.

הראיות וגרסת הנאשם

3. מרבית העובדות במקרה זה אינן שנויות במחלוקת ולא נדרשה שמיעת ראיות, מאחר שהצדדים הגיעו להסכמה עובדתית והנאשם הודה בכתב אישום מתוקן. המחלוקת שנותרה נוגעת לשאלה מה היתה מטרת גידול הסמים, ולשאלה זו השלכות על סוגיית החילוט וההכרזה על הנאשם כסוחר סמים.

מטעם המאשימה הוגשו צילומים של הסמים שנתפסו, של בית הנאשם, מכשירים וציוד שנמצאו בבית, אדניות וקופסאות אחסון של הסמים, וכדו' (ת/1, ת/2). בנוסף הוגשו הערכת שמאי של שווי הבית (ת/3), פסק דין של בית משפט לעניינים מקומיים בנוגע לבית (ת/4), דיסק ותמליל של החיפוש בביתו של הנאשם (ת/5). הודעות הנאשם במשטרה, תמלילים ודיסקים מחקירותיו סומנו ת/6 - ת/12.

רס"ר יהודה טובול ופקד רגב מרדכי חקרו את הנאשם במשטרה וגבו ממנו הודעות. הם העידו אודות גביית ההודעות. ב"כ הנאשם חקרה את העדים על מחקריו הקודמים של הנאשם והספרים שפרסם (עמ' 31-34 לפרוטוקול).

4. הנאשם העיד ונחקר בחקירה ראשית ונגדית.

טענתו העיקרית של הנאשם היא שבהיותו חוקר של צמחי מרפא וצמחי ארץ ישראל, גידל את הסמים לצורך מחקר מדעי.

בעדותו תיאר הנאשם עבודות רחבות היקף שביצע במשך השנים, כולל מחקר שדה גדול על צמחי הבר של ארץ ישראל כמקור לתרופות, כתיבת "ילקוט הצמחים" - אנציקלופדיה הסוקרת את כל צמחי הרפואה והתועלת של ארץ ישראל, מחקרי שדה שערך בקרב מרפאים עממיים במגזר הערבי והבדואי ברחבי הארץ, ולאחר מכן בקרב עולים ממדינות ערב. הנאשם הציג ספרים רבים שכתב בנושאים אלו, ולדבריו הוא הניח את הבסיס לכל המחקר המדעי בנושא צמחי מרפא בישראל, והמחקרים האקדמיים הנעשים כיום מבוססים על מחקריו שלו (עדות הנאשם, פרוטוקול עמ' 13). מאוחר יותר המשיך הנאשם את מחקריו במקום שהוגדר על ידו כבית הגידול הגדול בעולם לגידול קנאביס - במרוקו. לדבריו הנאשם, הוא עצמו אינו משתמש ומעולם לא השתמש בסמים, אך היה מעוניין לבחון את האפשרות של שימוש בסמים בדרך של חליטה, ולא כעישון, מאחר שהעישון מזיק (עדות בעמ' 14). לטענתו מטרת המחקר היתה לסייע לחולים סופניים, והוא אף סייע למספר חולים ללא כל תמורה (עמ' 15).

הנאשם הכחיש את הטענה שהתכוון להפיק רווח כספי מהסחר בסם, וטען כי הכסף מעולם לא היה נר לרגליו

והוא חי בצניעות רבה. בנוגע לבית מגוריו, נשוא בקשת החילוט, הנאשם טען כי היה מעוניין לרכוש בית במקום שאוכלוסייתו מושתתת על עולים ממרוקו. לדבריו הוא בנה בשלב הראשון בית צנוע בן קומה אחת, ובהמשך הוסיף קומה נוספת שנבנתה כחדר אירוח מרוקאי, במטרה לשרת את המטיילים המשתתפים בסטוריו (עמ' 16, 17). הנאשם תיאר את מצבו הכלכלי היום, והעיד כי הוא מתקיים מקצבת ביטוח לאומי וצבר חובות שונים. לדבריו הוא חי באופן סגפני, ללא חשמל (עמ' 17, 18). הנאשם עומת עם העובדה שהודה בעובדות כתב האישום, הכוללות גם טענה שעבר את העבירה למטרת רווח, ובאת כוחו טענה כי הרווח שאותו ביקש הנאשם להשיג הוא רווח מחקרי. עם זאת הבהירה כי הנאשם אינו מתכוון לחזור בו מהודאתו בכתב האישום המתוקן (עמ' 19, 20).

5. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם על גנרטורים ומשקל דיגיטלי שנמצאו בביתו, וטען שהם נועדו לשימוש שלו. הוא הסביר כי נזקק לכמות של 30 ק"ג של סם כיוון שייעד את המחקר ל-300 חולים סופניים שהיו אמורים לקבל את הטיפול (עמ' 21). הנאשם נשאל על קיומו של חומר כתוב המתעד את המחקר, והשיב כי קיים יומן מחקר שבו רשם את נתוני הגידול. עם זאת הנאשם הוסיף כי חקירת המשטרה קטעה את המחקר באיבו וכי לא נכתב דבר לגבי המחקר עצמו (עמ' 23). מהחקירה עלה גם שהנאשם לא עסק כלל בצד המדעי של ה"ניסוי", לא עסק בחומרים הפעילים שבצמח הקנביס (עמ' 28-30) ולמעשה החידוש היחיד שבמחקר הנטען הוא הנסיון לעשות שימוש בעלי הקנביס בחליטה ולא בעישון או בצורות עיבוד אחרות.

6. בהודעתו במשטרה מיום 20.11.16, ת/11, עמ' 6 נשאל הנאשם מדוע נזקק לכמות גדולה כל כך של שתילי קנאביס והשיב כי ישנם עשרת אלפים חולים סופניים בבתי החולים, כך שגם הכמות שרכש אינה מספיקה.

הנאשם נחקר במשטרה על כך שהוציא כסף לצורך הכנת התשתית והגידול השוטף של הצמחים, בעוד הוא מתפרנס בצמצום המספיק בקשי רב למחייתו ואינו מאפשר לו להחזיר את חובותיו, ולא נתן הסבר סביר לכך (הודעתו ת/11 עמ' 6, 7).

בהודעה מיום 22.11.16 (ת/12) נשאל הנאשם ארוכות אודות המחקר שלטענתו הוא מנהל, והבהיר כי לא מדובר במחקר אקדמי, והוא לא ביקש ולא קיבל אישור כלשהו לניהול המחקר. לדבריו כוונת המחקר היא לספק סמים בבתי חולים לחולים סופניים, על דעת הרופאים ובני המשפחה של החולים, אולם הנאשם לא ביקש ולא התכוון לבקש אישור כלשהו למחקר כזה, ואין לו אמצעי כלשהו להבטיח שלא ייגרם נזק כתוצאה מהשימוש בסמים (ת/12, עמ' 14, 15). בנוסף, הנאשם נשאל אודות מקורות המחיה שלו, השיב שהוא מתקיים מקצבת זיקנה של הביטוח הלאומי ומהכנסות ספורדיות נוספות מפעם לפעם, אך עם זאת טען כי הוא מחזיק בכסף מזומן, כי רכש את הציוד לגידול הצמחים במזומן, וכן מימן לאחרונה מחסכונותיו טיול למספר ארצות במזרח (ת/12 עמ' 7, 13).

7. מלבד הנאשם עצמו העיד מטעמו פרופ' יורם בילו, חבר האקדמיה הישראלית למדעים וחתן פרס ישראל. בילו העיד כי הוא מכיר את הנאשם עשרות שנים בשל תחומי העיסוק שלו, והביע הערכה רבה למחקריו של הנאשם על אף שאיננו איש אקדמיה ולא נהנה מתקציבי מחקר. בנוסף הוגשו מכתבי

הערכה ותמיכה בנאשם מאת פרופ' נתיב דודאי, מנהל היחידה לצמחי תבלין ובושם במינהל המחקר החקלאי (מכון וולקני), פרופ' יוסי לשם מהמרכז הבינלאומי לחקר נדידת הציפורים בלטרון, ומר גור גדעון ממרפאת מואב - מרפאה בינ"ל לרפואה אינטגרטיבית (נ/1 - נ/3).

הפן העובדתי - ממצאים ומסקנות

8. לא ניתן שלא לתמוה על עצם העלאת טענת הנאשם שגידול הסמים לא נועד להפקת רווחים, שכן בסעיף 2 לכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם נכתב במפורש כי הנאשם גיבש תכנית לגדל את הסמים "למטרות רווח", ובהתאם לתכנית זו ביצע את כל פעולות הגידול של הצמחים. הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן מתוך מודעות מלאה, ואף מצא לנכון להעיר הערה בנושא אחר ולציין כי אין מדובר במעבדה, אך לא העלה הסתייגות בנוגע לרווח (ראו פרוטוקול מיום 19.3.17). גם במהלך עדותו, כאשר הובהר לו שדבריו עומדים בניגוד לעובדות בהן הודה, הבהירו הנאשם ובאת כוחו כי אינם מבקשים לחזור בהם מהסדר הטיעון ומההודאה (עמ' 19, 20). ברי כי הנאשם אינו יכול לאחוז במקל משני קצותיו, ועל כן, משהודה בכך שפעל למטרת רווח, ובעדותו חזר ואישר את ההודעה והבהיר כי איננו חוזר ממנה, די בכך כדי לקבוע כי הנאשם פעל למטרת הפקת רווח.

9. למעלה מן הצורך אוסיף כי אני דוחה את טענות הנאשם גם לגופו של עניין. לפי גירסתו של הנאשם כפי שפורטה במשטרה ובבית המשפט, הנאשם פעל על מנת לקדם מחקר ולא למטרת רווח. אין מחלוקת שמדובר במחקר שאינו מוכר ע"י גורם אקדמי כלשהו, לא הוצגו מתודות מחקריות ברורות לא הוגדר היכן וכיצד ייערך המחקר, מלבד התיזה הכללית של מתן חליטות קנביס לחולים סופניים. מדובר במחקר בבני אדם, בחולים סופניים המצויים מטבע הדברים במצב רגיש ביותר מבחינה רפואית ונפשית. מחקר כזה מצריך אישורים של גורמים מוסמכים, והוא מורכב מאד מבחינה מדעית ומוסרית. הנאשם יכול היה, אולי, לקיים קשר עם אנשים בודדים, על בסיס קשרים אישיים, ולאפשר להם להשתמש בסם שגודל על ידו. אולם הוא העיד כי היה בכוונתו לספק את הסמים לחולים סופניים בבתי חולים, על דעת הרופאים ובני המשפחה, וכי הכמות הגדולה של הסם נדרשה בשל מספרם הגדול של החולים הסופניים בבתי חולים ברחבי הארץ. עריכת מחקר רחב היקף שבו משתתפים מאות אנשים חולים במצב סופני, הצורכים חומר שהוא סם מסוכן - זוהי משימה מורכבת ושאפתנית ביותר, המצריכה קבלת אישורים וניהול קשרים מסודרים עם גופים שונים, ואינה עניין שניתן לבצע כלאחר יד. אם היה בכוונתו של הנאשם לחקור אפשרות שימוש בסם כחליטה, לצורך מחקר כזה די במספר צמחים בודדים, ולא ברור מדוע היה צורך בעשרות ק"ג, במאות צמחים במחזורי גידול שונים ובגידול בתנאים מבוקרים של השקיה וטמפרטורה. אלה מאפיינים גידול למטרת מיכסום גדילה ורווח.

10. בנוסף, קיים דיסוננס בין מצבו הכלכלי של הנאשם, שהגדיר עצמו כמי שחי בסגפנות ומתקיים מקצבת ביטוח לאומי, שידו אינה משגת אפילו שימוש בחשמל לצרכיו שלו, לבין ההשקעה הרבה בגידול הצמחים, כולל רכישת מכשור מתקדם ומימון גידול כמויות כה גדולות של צמחים.

קיימת אי התאמה גם בין רוח מחקריו הקודמים של הנאשם, כפי שתוארו בעדותו ועולים מספריו שהוצגו לעיוני, לבין המחקר הנוכחי. בעוד עיסוקיו הקודמים של הנאשם הוקדשו לתחומים של פולקלור, רפואה עממית, שימוש בצמחי מרפא בסביבתם הטבעית של אנשים, הרי שה"ניסוי" הנוכחי הוא ההפך המוחלט וכולל גידול הצמחים

במנותק מסביבתם הטבעית, בסביבה סטרילית ומנוטרת.

לאור כל האמור אני דוחה את טענת הנאשם שגידול צמחי הקנביס נעשה למטרות מחקר, וקובעת כי הנאשם ביצע את העבירה במטרה להפיק רווחים כספיים, כפי שנכתב בכתב האישום בו הודה הנאשם.

חילוט הרכוש - הפן המשפטי

11. הסמכות להורות על חילוט נכסים במקרה הנדון מוסדרת בשני מקורות חקיקתיים - **בפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש]** תשכ"ט-1969 (להלן: הפסד"פ), ובפקודת הסמים המתייחסת באופן ספציפי לעבירות סמים.

בכתב האישום שהוגש נגד הנאשם ביקשה המאשימה לחלט את רכושו של הנאשם, הן מכח הפסד"פ והן מכח ההוראות שבפקודת הסמים. בהמשך התמקד הדיון בחילוט על פי פקודת הסמים. מאחר שאני סבורה שיש לקבל את הבקשה לחילוט על בסיס הוראות החילוט שבפקודת הסמים, שהיא החיקוק הספציפי החל על עבירות סמים, הדיון בחילוט על פי הוראות הפסד"פ מתייתר ולא אזקק לו.

12. בסיכומים שהגישה בעניין החילוט הפנתה המאשימה להוראות סעיף 36א לפקודת הסמים. היא טענה כי בהתאם להוראה זו, בפקודת הסמים חילוט הרכוש היא ברירת המחדל, ועל בית המשפט להורות על חילוט אלא אם מתקיימים נימוקים מיוחדים. לטעמה של המאשימה במקרה זה לא מתקיימים נימוקים מיוחדים, והתיזה לפיה הנאשם גידל את הסמים למטרות מחקר אינה מתיישבת עם הראיות. ב"כ המאשימה הפנתה לשורה של החלטות בהן חולט רכוש, כולל מקרקעין, גם בעבירות שאינן עבירות סחר בסמים.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם גידל את הסמים למטרות מחקר, כך שלא ניתן לקבוע שמטרת הגידול היתה סחר בסם. עוד טענה כי תנאי לחילוט הוא הכרזתו של הנאשם כסוחר סמים, ובמקרה זה אין בסיס להכרזה כזו. היא הוסיפה כי ההליך של חילוט נעשה במקרים של סחר בכמויות גדולות של סם, ומדובר בהליך נדיר שאינו מתאים למקרה זה. הסניגורית הוסיפה כי על פי סעיף 36ג' לפקודת הסמים, חילוט הרכוש מותנה בכך שלנאשם יהיו אמצעי מחיה סבירים ומקום מגורים סביר לאחר החילוט.

13. פקודת הסמים מורה בעניין חילוט רכוש: מיום 3.8.1979 תיקון מס' 1

ס"ח תשל"ט מס' 941 מיום 3.8.1979 עמ' 135 (ה"ח 1377)

30. מותר להעמיד אדם לדין לפני בית משפט שלום בשל החזקת סם מסוכן או שימוש בו בעבירה על הוראות פקודה זו בשל עבירה לפי פקודה זו, ומשהורשע בו יוטל עליו עונש שאינו עולה על מאסר שלוש שנים או קנס עשרת אלפים לירות חמישים אלף לירות.

מיום 3.7.1985

תיקון מס' 2

ס"ח תשמ"ה מס' 1149 מיום 3.7.1985 עמ' 140 (ה"ח 1709)

ביטול סעיף 30

הנוסח הקודם:

שיפוט בית משפט שלום

חזקות

"31. במשפט נגד אדם על עבירה לפי פקודה זו או תקנות לפיה -

.....

(תיקון מ

(6) קבע בית המשפט לפי סעיף 36א(ב) שנידון הוא סוחר סמים -

(א) כל רכוש של אדם כאמור, ורכוש של בן זוגו ושל ילדיו אשר טרם מלאו להם עשרים ואחת שנים, וכן רכוש של אדם אחר שהנידון מימן את רכישתו או העבירו לאותו אדם ללא תמורה, ייראה כרכוש של הנידון שהושג בעבירה של עסקת סמים, אלא אם כן הוכיח הנידון אחד מאלה:

(אא) האמצעים להשגת הרכוש היו חוקיים;

(בב) הרכוש הגיע לידי או לידי בעליו לא מאוחר משמונה שנים שקדמו ליום הגשת כתב האישום בשל העבירה שעליה נדון;

(ב) כל רכוש שנמצא בחזקתו או בחשבונו של הנידון ייראה כרכוש שלו אלא אם כן הוכיח שהרכוש הוא של זולתו, שאינו אחד האנשים המפורטים בפסקה (א)."

חילוט

"36א. (א) הורשע אדם בעבירה של עסקת סמים, יצווה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי בנוסף לכל עונש יחולט לאוצר המדינה כל רכוש שהוא -

(1) רכוש ששימש או נועד לשמש כאמצעי לביצוע העבירה או ששימש או נועד לשמש כדי לאפשר את ביצוע העבירה;

(2) רכוש שהושג, במישרין או בעקיפין, כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה, או שיועד לכך.

לענין פסקאות (1) ו-(2) -

'ביצוע העבירה' - לרבות ביצוע כל עבירה אחרת של עסקת סמים, אף אם לא הורשע בה הנידון, ובלבד שהיא קשורה לעבירה שבה הוא הורשע.

(ב) בית המשפט שהרשיע אדם בעבירה של עסקת סמים והוכח לו כי הנידון הפיק רווח מעבירה של עסקת סמים או שהיה אמור להפיק רווח מעבירה כאמור, יקבע בהכרעת הדין, על פי בקשת תובע, שהנידון הוא סוחר סמים ומשעשה כן - יצווה בגזר הדין, כי בנוסף לכל עונש יחולט לאוצר המדינה כל רכוש של הנידון שהושג בעבירה של עסקת סמים, אלא אם כן סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט.

(ג) לא יצווה בית משפט על חילוט כאמור בסעיף זה אלא לאחר שנתן לנידון וכן אם הם ידועים לבעל הרכוש, למי שהרכוש נמצא בחזקתו או בשליטתו ולמי שטוען לזכות ברכוש (להלן - הטוען לזכות ברכוש), הזדמנות להשמיע את טענותיהם."

המונח עבירה של עסקת סמים מוגדר בסעיף 1 לפקודת הסמים:

"עבירה של עסקת סמים - עבירה לפי פקודה זו שעונשה מאסר עשרים שנים או יותר."

14. בענייננו, הנאשם הודה והורשע בעבירות של גידול סם לפי סעיף 6 לפקודת הסמים, החזקת סם שלא לשימוש עצמי לפי סעיף 7 לפקודה והחזקת חצרים לפי סעיף 9 לפקודת הסמים. העונש שנקבע בחוק לכל אחת מעבירות אלה הוא עשרים שנות מאסר, כך שברור שיש לראות את הנאשם כמי שהורשע בעסקת סמים.

בהתאם לסעיף 36א' לפקודה, עובדה זו מצמיחה שתי תוצאות: האחת - לפי סעיף 36א (א) - ברירת מחדל של חילוט רכוש הקשור לעבירות הסמים, והשניה - לפי סעיף 36א (ב) - קביעה כי מבצע העבירה הוא סוחר סמים, בכפוף להתקיימות תנאי נוסף - הוכחת רווח שהופק או היה אמור להיות מופק כתוצאה מהעבירה. הכרזה כזו מקימה ברירת מחדל של חילוט כל הרכוש שהושג כתוצאה מביצוע העבירה. הקביעה כי אדם הוא סוחר סמים מביאה לתוצאה נוספת, בהתאם לסעיף 31(6) לפקודה, הקובע חזקה לפיה כל רכושו של סוחר סמים ושל בני משפחתו הקרובים הוא רכוש שהושג בעבירה, זולת רכוש שלגביו הוכח אחרת, כמפורט בחוק.

15. באשר לחילוט לפי סעיף 36א (א) לפקודה, כאמור הוכחה הדרישה של הרשעה בעבירה של עסקת סמים. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, וכפי שניתן לראות גם בתמונות שהוגשו (ת/1 ו-ת/2), הנאשם גידל את הסמים על גג ביתו ואחסן את הצמחים היבשים בארגזי קרטון בקומה העליונה של הבית. הנאשם אף השתמש במערכות המים והחשמל של הבית להשקיה וטיפול הצמחים, כך שהבית שימש לביצוע העבירות. לא מצאתי שיש במקרה זה נימוקים מיוחדים המצדיקים הימנעות

מחילוט הבית, בכפוף לדיון שלהלן בנוגע להיקף החילוט. במצב זה יש להורות על חילוט ביתו של הנאשם ששימש לביצוע העבירות, מכח סעיף 36א(1) לפקודת הסמים.

16. באשר לקביעה שהנאשם הוא סוחר סמים, תנאי לקביעה כזו הוא הוכחה שהנאשם הפיק או אמור היה להפיק רווח מעבירה של עסקת סמים. שאלה זו נדונה לעיל במסגרת הפן העובדתי, ומסקנתי היתה שהנאשם פעל במטרה להפיק רווח כתוצאה ממכירת הסמים. בשולי הדברים אעיר כי הפקודה נוקטת לשון רווח, ולא רווח כספי, ויתכן שניתן היה לטעון כי גם אם היה בכוונת הנאשם להפיק רווח שאינו כספי, כגון הכרה במחקריו, מדובר ברווח לצורך העניין. מכל מקום אינני נזקקת לשאלה זו לנוכח המסקנה שהנאשם שבפני התכוון להשיא רווחים כספיים ממכירת הסם. לפיכך אני קובעת כי הנאשם הוא סוחר סמים.

בהתאם לסעיף 31(6) לפקודה, תוצאת הכרזה זו היא שכל רכשו של הנאשם מוחזק כרכוש שהושג בעבירה של עסקת סמים, אלא אם הוכיח הנאשם כי הגיע אליו בדרכים כשרות או שהגיע אליו למעלה משמונה שנים לפני הגשת כתב האישום.

17. ההשלכות לגבי רכוש הנאשם שחילוטו התבקש:

הנאשם לא התייחס בעדותו לשאלת המקורות הכספיים אשר שימשו לצבירת הרכוש, מעבר לקצבת זקנה שהממשלת לקיומו השוטף. לא הוצגו נתונים לגבי חסכונו עבר, חשבונות בנק וכדומה.

כסף מזומן - הנאשם לא הצביע על מקור הכסף המזומן שהחזיק, לא עמד בנטל המוטל עליו ועל כן יש לחלט את הכסף שנתפס בביתו.

כלי רכב - הבקשה מתייחסת לשני כלי רכב. הנאשם נחקר אודותיהם במשטרה, ובעמ' 3 להודעה ת/11 מסר כי קנה את המיצובישי לפני שנה, כשהחליף אותה תמורת רכב מסוג מאזדה שהיה ברשותו, ואת הסובארו רכב בחסכונו שהוציא מהבנק. לגבי המאזדה שהוחלפה, לטענתו, במיצובישי, הנאשם לא פירט מתי רכש אותה, מאלו מקורות, האם הוסיף תשלום עבור המיצובישי בנוסף לעסקת ההחלפה, וכדומה.

בנוסף מסר הנאשם בהמשך ההודעה בעמ' 4 שהשתמש ברכב להביא לביתו את ציוד הגידול שרכש.

כך, גם לגבי כלי הרכב, הנאשם לא הוכיח את מקורות המימון, לא הראה קיומם של טעמים מיוחדים או חריג כלשהו המצדיק להימנע מחילוט כלי הרכב, ולכן יש להורות גם על חילוטם.

18. **בית מגורים** - על פי עדות הנאשם גידול הסמים נעשה בבית המגורים שלו, תוך שימוש בחלקיו השונים של הבית ובמערכתיו. הצמחים החדשים גודלו על גג הבית, הצמחים היבשים שנקטפו אוחסנו בקומה העליונה של הבית, נעשה שימוש במערכת המים של הבית להשקיה, חומרי הדשן והאבזרים השונים הוחזקו בבית, וכדומה. ביתו של הנאשם שימש, איפוא, לביצוע העבירות, ועל כן יש לחלט, בכפוף לחובה להבטיח מגורים ומקורות מחיה לנאשם, בהתאם לסעיף 36ב(ב) לפקודה.

על אף שקיימת סמכות לחלט את ביתו של הנאשם, ועל אף שבמקרה זה קיימת ברירת מחדל של הפעלת

הסמכות, וההימנעות מחילוט אפשרית רק בהתקיים טעמים מיוחדים, אין בית המשפט פטור מהפעלת שיקול דעת ובחינת סוגיית החילוט והצדקתו. במקרה הנדון, בנסיבות שיפורטו, אני סבורה שהתוצאה הראויה היא חילוט חלקי של הבית, כפי שאפרט להלן.

המגבלות על חילוט הבית

19. חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו מורה:

"3. אין פוגעים בקנינו של אדם".

"8. אין פוגעים בזכויות שלפי חוק-יסוד זה אלא בחוק ההולם את ערכיה של מדינת ישראל, שנועד לתכלית ראויה, ובמידה שאינה עולה על הנדרש, או לפי חוק כאמור מכוח הסמכה מפורשת בו".

20. בע"פ 4496/04, מוחמד עלי מחג'נה נ' מדינת ישראל [2005], נאמר:

"6. דיני החילוט עוגנו בפקודת הסמים במסגרת תיקון לפקודה משנת תשמ"ט-1989. מטרת התיקון היתה לייעל את המלחמה בעברייני סמים על ידי שלילת רכוש שהושג על ידם במסגרת פעילותם הפלילית (ע"פ 1642/00 ג'ברין נ' מדינת ישראל, פד"י נה (3) 587). לחילוט תכלית הרתעתית ומטרתו לפגוע בתמריץ הקיים לבצע עבירות סמים (ע"פ 7376/02 ירון כהן נ' מדינת ישראל, פד"י נז (4) 558). הצעת החוק לתיקון פקודת הסמים המסוכנים (תיקון מס' 3) התשמ"ח-1988, (הצח 1893, עמ' 241, בעמ' 245) הדגישה את המגמה להביא לשלילת רווחיו של סוחר הסמים, פרי מעשי העבירה, בתורת מכשיר רב עוצמה במלחמה נגד הסמים. היא ראתה בפגיעה במקור העוצמה הכלכלית ובבסיס המימון של עסקאות הסמים אמצעי רב חשיבות בביעור נגע הסחר בסמים. חילוט רכוש הקשור בעבירה משקף את התפיסה החקיקתית המבקשת לפגוע פגיעה כלכלית ברווחי עברייני הסמים.

עם זאת, האינטרס הציבורי הטמון במוסד חילוט רכוש העברייני אינו מוחלט. הוא עשוי לסגת בפני אינטרס קנייני מוכח של בעל זכות ברכוש המיועד לחילוט (ע"פ 1982/93 בנק לאומי נ' מדינת ישראל, פד"י מח (3) 238; רע"פ 1792/99 גאלי נ' משטרת ישראל, פ"ד נג(3) 312). החוק קבע שורה של הסדרים שמטרתם לאזן בין האינטרס הציבורי המבקש לייעל את המלחמה בנגע הסמים לבין אינטרס הקניין הפרטי (ש. דורנר, חילוט חפצים ששימשו בביצוע עבירה, הפרקליט מג(2) תשמ"ז, 211, 214). לפיכך נקבע כי לא יחולט רכוש הקשור בעבירת סמים באם הוכיח אדם כי רכש זכות ברכוש בתמורה ובתום לב בלי שיכול היה לדעת כי שימש או הושג בעבירה (סעיף 36גא); כן נקבע כי חילוט ייעשה רק בכפוף לכך שלבעל הרכוש שיחולט ולבני משפחתו המתגוררים עמו יהיו אמצעי מחיה סבירים ומקום מגורים סביר (סעיף 36גב) (לפקודה). דוקא העובדה כי היקף הרכוש החשוף להליך החילוט הוא רחב מאד, מחייב הדבר איזון ראוי תוך התחשבות באינטרסים אחרים,

ובתוכם הגנה על זכות קנין של מי שאין לו קשר לעבירת הסמים, במיוחד נוכח ההגנה החוקתית הניתנת כיום לזכות הקנין בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (ע"פ 4142/96 אלקדיים נ' מדינת ישראל, פד"י נג' (5) 292).

21. בית המשפט הכיר, איפוא, בהגנה על הקנין בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו כשיקול לצמצום סמכות החילוט הרחבה בעבירות סמים. אמנם שם נדונה זכות הקנין של צד ג' שאין לו קשר לעבירת הסמים, אולם ההפניה להגנה החוקתית שבחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו עשויה להצביע על כך שהצורך לשקול את הפגיעה בקנין והדרישה למידתיות אינם מוגבלים לזכויות צד ג' בלבד.

הדרישה החוקתית והצורך באסמכתא חוקית מפורשת על מנת לחלט רכוש עלתה גם בע"פ 6145/15, רונאל פישר נ' מדינת ישראל [2015], שם נדונה בקשה לחילוט רכוש של הנאשם עצמו.

22. ועוד נפסק:

ע"פ 42/99, מחמוד ג'ברין נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (3) 587, 594 [2001]:

9. הרעיון הגלום בהוספתם של סעיפים 36א ו-36ב של פקודת הסמים המסוכנים (בחוק לתיקון פקודת הסמים המסוכנים (מס' 3), תשמ"ט-1989) היה ליעל את המלחמה בעברייני הסמים על-ידי נישולם מרכוש שהושג בעבירה, ומניעתן של טובות הנאה שבהן זכו כתוצאה מעיסוקם האסור. אך מאחר שהיקף הגדרתו של רכוש בר-חילוט הוא רחב ביותר, ביקש המחוקק לוודא, שבגין החילוט לא ייפגעו יתר על המידה גם מי שלא חטאו - בני משפחתו של העבריין. לאלה ביקש המחוקק להבטיח אמצעי מחיה סבירים ומקום מגורים, ואת זאת הוא עשה, בין היתר, גם בסעיף 36ג(ב). מכאן מתבקש, שגם לאחר ששוכנע בית-המשפט כי המערער הינו סוחר סמים, ושהרכב שבו בוצעה העבירה שייך לו, עדיין מצווה הוא לתת את הדעת על הוראתו של סעיף 36ג(ב), ובלי שעשה זאת, מלאכתו לא תהיה שלמה".

ע"פ 7376/02, ירון כהן נ' מדינת ישראל [2003], פ"ד נז (4) 558, 573:

"אם כן, החוק קובע איזון בין האינטרס הציבורי שבניהול מלחמה יעילה בנגע הסמים בדרך של חילוט רכוש ששימש לעבירה או שהושג בעבירה, לבין האינטרס הפרטי-קנייני של בעל הזכויות באותו רכוש (ראו והשוו רע"פ 1792/99 גאלי נ' משטרת ישראל). איזון זה משתקף בבחירתו של המחוקק לקבוע עילות חילוט המתקיימות מקום שבו נעשה ברכוש שימוש אסור, או שהרכוש הושג בדרך פסולה, אך בד בבד להעניק זכות שימוע לבעל הזכויות ברכוש וכן לקבוע סייגים והגנות אשר יש בהם כדי להבטיח כי חילוטו של הרכוש לא ייעשה, כאשר אין בו כדי להגשים תכלית ראויה, או שהוא פוגע באופן בלתי מידתי או בלתי צודק בבעל הזכויות ברכוש".

בש"פ 6817/07, מדינת ישראל נ' יוסף סטבון [2007]:

35. החילוט משרת אפוא אינטרס ציבורי מובהק, ואולם, ככל אינטרס אחר במשפט, גם הוא אינו מוחלט, אלא יחסי. איזונו המתבקש הינו אל מול זכות הקניין. המחוקק קבע הסדרים שונים המבקשים לאזן בין האינטרס הציבורי שבחילוט ככלי למיגור עבירות של הלבנת הון לבין האינטרס של הפרט בשמירה על קניינו. כאלה הם ההסדרים המורים כי האינטרס הציבורי שבבסיס החילוט עשוי לסגת מפני אינטרס קנייני מוכח של צד שלישי בעל זכות ברכוש המיועד לחילוט".

23. הפסיקה מתווה, איפוא, קו ברור, לפיו גם כאשר מתקיימות הדרישות הקבועות בחוק, וגם כאשר נקבעה ברירת מחדל של חילוט, החילוט אינו אוטומטי ובית המשפט אינו פטור מהפעלת שיקול דעת בכל מקרה ומקרה. במסגרת שיקול הדעת על בית המשפט לדון בתביעותיהם של צדדים שלישיים הטוענים לזכות, אך גם במצבם של מבצעי העבירה עצמם ובני משפחותיהם, במסגרת החובה להבטיח מקום מגורים ואמצעי קיום ולמנוע פגיעה בלתי מידתית ובלתי צודקת בבעל הזכויות ברכוש.

במסגרת שיקול הדעת, פעמים שבית המשפט מורה על חילוט חלקי של הרכוש, גם כאשר מדובר במקרקעין. כך, לדוגמא, ברע"פ 2675/17, **גיל ארצי נ' מדינת ישראל** [2017], אושרה קביעת בית המשפט המחוזי לפיה **"אמנם אין הצדקה להורות על חילוט הקרקע כולה, אך אין בכך כדי לשלול את החילוט, תוך צמצום הוראת החילוט לשטחו של המקלט, מתוך כלל החלקה"** (פיסקה 6 להחלטה, אשר אושרה בפיסקה 12 להחלטה).

בע"פ 5450/00 **מרדכי שושני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו (2) 817, [2002], דן בית המשפט העליון בערעור על פסק דין שבמסגרתו ניתן צו לחילוט נכסי מקרקעין. בית המשפט המחוזי שדן בתיק **"הורה לאפוטרופוס הכללי להפריש מתוך הפיקדונות המחולטים סכום השווה ל-85,000 דולר ולייעדו לרכישת דירה בת שלושה חדרים בטבריה על-מנת שתשמש כמקום מגורים חלופי עבור המשפחה"** (עמ' 822 לפסק הדין). בערעור נקבע כי בנסיבות העניין היה ראוי להימנע מחילוט דירת המגורים ולאפשר לבני המשפחה להמשיך ולהתגורר בה, אולם לא נשלל באופן עקרוני הפתרון שננקט, חילוט חלק מהתמורה שתתקבל עבור הדירה והשבת היתרה למשפחה.

אין, איפוא, מניעה לקבוע גם בענייננו כי הוראת החילוט תהיה מוגבלת, ולא תתייחס לבית כולו אלא לאותם חלקים מהבית ששימשו לביצוע העבירה.

24. התוצאה של חילוט חלקי, המתייחס לחלק מהרכוש, עולה בקנה אחד גם עם התכלית אותה נועד הליך החילוט להשיג. הפסיקה דנה רבות בשאלת מהותו ומטרותיו של החילוט, בעבירות פליליות בכלל ובעבירות סמים בפרט. וכך נאמר:

ע"פ 7475/95 **צ'רלי בן שטרית נ' מדינת ישראל** [1998], פ"ד נב (2) 385, 410:

"אף שניתן היה לסיים את הדיון בנושא זה במה שנאמר עד כה, רואה אנוכי להתייחס לאופיו של החילוט כנגד אופיו של הקנס. עמדת התביעה, שלפיה חילוט וקנס אינם אמצעים עונשיים חלופיים, נראית לי. קנס מהווה עונש פשוטו כמשמעו, ותכלית הטלתו

הינה 'עונשית'. לעומת זאת, חילוט אינו עונש, במשמעותו המובהקת של מושג זה ותכליתו אינה 'עונשית', אלא 'הוצאת בלעו של גזלן מפיו'.

אכן, מן ההיבט החשבונאי, אין זה משנה כיצד 'תכונה' נטילת הכספים מרשותם של המערערים, ומבחינתם חד הוא, אם ה'נטילה' כאמור תהיה בדרך של 'תשלום קנס' או בדרך של 'חילוט'. ברם, מן ההיבט הציבורי יש חשיבות ראשונה במעלה להבחנה בין השניים: קנס - 'מכה' את העבריין בכיסו בשל הפרת הדין, בשיעור שקובע החוק והוא משתלם ממשאביו הכספיים הלגיטימיים של הנידון ואילו חילוט - נוטל מן הנידון רכוש שהוא בעברית סמים ללא קשר לערכו ולשיעורו, כרכוש שאינו שייך לו אלא מוחזק על-ידיו שלא כדין.

וזאת גם זאת: קנס - אפשר לא לשלם ולשאת תמורתו במאסר, ואילו חילוט - אינו 'משתלם', אין מאסר תמורתו ובפועל הוא מקנה את הרכוש, פשוטו כמשמעו, לציבור. לחילוט - כמוסבר בדברי ההסבר להצעת חוק לתיקון פקודת הסמים המסוכנים (מס' 3), תשמ"ח-1988 - ערך מרתיע ממדרגה ראשונה. וזאת, לא בשל עוצמת הפגיעה בכיסו של העבריין, אלא בשל כך שהוא מאיין את המניע הדוחף וממריץ לביצוע עבירות הסמים - רוח עצום על רקע של סיכון קל יחסית".

25. בעניין סטבון הנ"ל נדונו, בין היתר, מהותו ומטרותיו של הליך החילוט. אמנם שם מדובר בחילוט לפי חוק איסור הלבנת הון תש"ס-2000, אולם העקרונות יפים גם לענייננו. וכך נאמר שם:

"34. החילוט אינו עונש, על אף שהוא אמצעי בעל היבטים עונשיים. כאמצעי ענישה בהליך הפלילי משרת הוא תכליות שונות: התכלית הראשונה היא תכלית הרתעתית. החילוט מונע מצב בו חוטא יוצא נשכר ממעשה עבירתו ופוגע בתמריץ העיקרי שיש לעבריין בביצוע העבירה - בכדאיות שבביצוע עבירה המניבה רווח מהיר ונכבד, לעיתים רווח קל, כשלמולו סיכון שאינו נתפס כממשי ביותר. הפגיעה בבסיס המימון של העבריינים בתחום זה מיעלת את המלחמה בעברות של הלבנת הון (ע"פ 4496/04 מחג'נה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.9.05); ע"פ 7598/95; וראו גם הדברים שנאמרו בהצעת החוק לתיקון פקודת הסמים המסוכנים (מס' 3), התשמ"ח - 1988, הצ"ח 1893 בעמ' 245, אשר עקרונו יפה גם לענייננו אנו; ע"א 6702/04 מאזן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.11.05)).

תכלית נוספת שמשרת החילוט היא בעלת אופי קנייני עליו עמדה הפסיקה בתארה את מהות החילוט כ'הוצאת בלעו של גזלן מפיו' (ע"פ 7475/95 מדינת ישראל נ' בן שטרית, פ"ד נב(2) 385, 410 (1998)). להלן: עניין בן שטרית). לאמור, אין מדובר בפגיעה בכיסו של העבריין המורשע (כפי שקורה כאשר הוא נקנס בגזר הדין), אלא מטרת החילוט להוציא מידי של העבריין רכוש שאינו שייך לו ואינו מוחזק על ידו כדין, שכן הושג בעבירה (עניין בן שטרית, שם)".

בבג"ץ 2651/09, האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' שר הפנים [2011] נאמר כי

עמוד 12

"ביסודו של החילוט עומדת, איפוא, תכלית הרתעתית והוא נושא אלמנטים עונשיים, אך הוא אינו מתפס כהליך עונשי מובהק או כאקט עונשי".

ובענין **גיל ארצי** הנ"ל הובהר כי התכלית של "הוצאת בלעו של גזלן מפיו" רלוונטית מקום שבו מדובר ברכוש שהושג בעבירה, ולא ברכוש ששימש לביצוע עבירה.

26. החילוט נועד, איפוא, להשיג שתי מטרות עיקריות: הרתעה מפני ביצוע עבירות שבצידן התעשרות קלה, ומניעה מעובר העבירה ליהנות מפירותיה.

במקרה זה אין בפני טענה, ודאי שלא ראייה, לכך שהנאשם הפיק בפועל טובת הנאה מהעבירות שביצע. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם גידל שני מחזורי גידול, תוצרי המחזור המוקדם יותר היו מאוחסנים בבית הנאשם והמחזור השני היה בעיצומו של תהליך הגידול בעת שנתפס על ידי המשטרה. כך שבמקרה זה אין אינדיקציה לכך שהנאשם הפיק רווחים כלשהם ממעשיו, ולמעשה נראה כי ההפך הוא הנכון, שכן הנאשם הפסיד את כל ההשקעה שהשקיע בהקמת התשתית לגידול צמחי הקנביס.

בנוסף, הנאשם תיאר בעדותו מצב כלכלי קשה וחיים של הסתפקות במועט. המאשימה לא חלקה על כך, והדבר עולה גם מהראיות שהובאו מטעמה, ומהערכת השמאי המצביעה על חובות שונים החלים על הנאשם. חיי הדלות אינם עולים בקנה אחד עם הפקת רווחים גדולים מסחר בסמים. על כן, השיקול של "הוצאת בלעו של גזלן מפיו" אינו רלוונטי במקרה זה.

27. באשר לצורך בהרתעה, חילוט בית מגורים יש בו כדי להרתיע את הרבים גם אם אין מדובר במלוא שווי של הבית. ואילו בנוגע להרתעתו של הנאשם בתיק זה, הנאשם הוא יליד 1947, ללא הרשעות קודמות בעבירות סמים ובעל עבר פלילי מצומצם שאינו ממין העניין. כפי שתיארתי לעיל, הנאשם ניהל אורח חיים צנוע שניתן אף להגדיר כסגפני. הוא לא הפגין בעלות על רכוש יקר ערך, ובעקבות הליך זה יחולט כל הרכוש שידוע שהיה ברשותו. כל זאת בעקבות גידול סם מסוג קנביס במשקל של כ-77 גרם, שממנו לא הפיק עד עתה רווחים כלשהם. נראה שעל רקע נסיבות אלה, ביניהן גילו המתקדם של הנאשם והעדר רכוש נוסף, יש בהליך החילוט כדי ליצור הרתעה של ממש גם אם יחולט רק חלק מבית המגורים.

28. לאור כל האמור אני סבורה שחילוט בית המגורים של הנאשם צריך להיעשות באופן חלקי, כך שחלק משווי הבית ישאר בידי הנאשם. זאת, הן על מנת להשאיר בידי הנאשם אמצעי מחיה ומקום מגורים, הן כשמירה על המידתיות המתבקשת בין העבירה שבוצעה, היקפה, חומרתה ומידת הרווח שהופק (וליתר דיוק לא הופק) ושניתן היה להפיק ממנה, לבין שווי הרכוש המחולט.

בשים לב לצורך לאפשר לנאשם מגורים סבירים לאחר שחרורו ממאסר, וכן לכך שגידול ואחסון הסמים נעשה על הגג ובקומה העליונה מבין שתי הקומות של הבית, דהיינו בכמחצית משטח הבית אני מורה על חילוט מחצית משווי הבית.

המאשימה הגישה הערכת שמאי (ת/3) לפיה עמד שווי הבית על ₪ 1,900,000 נכון לחודש דצמבר 2016. באין ראייה אחרת בעניין זה, תהווה הערכה זו בסיס לאמדן שווי הבית. לנאשם ניתנת ארכה של ארבעה חודשים החל

מהיום בה יוכל לשלם מחצית משווי הבית (בתוספת הצמדה ממועד חוות הדעת עד התשלום בפועל) חלף החילוט, ואם יעשה כן יישמרו זכויותיו של הנאשם בבית והוא לא יחולט. אם הנאשם לא יפעל כאמור, תוכל המאשימה לפעול לחילוט הבית בהתאם לסמכויותיה, ובלבד שמחצית התמורה שתתקבל עבור מכירת הבית תועבר לנאשם בסמוך לאחר מכירתו.

29. הסדר הטיעון בין הצדדים בעניין העונש סביר והולם, ואני מקבלת אותו.

בהתאם להסדר הטיעון ולהכרעה לעיל בבקשת החילוט, אני דנה את הנאשם כמפורט להלן:

1. מאסר בפועל לשנה אחת, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם. הנאשם יתייצב לריצוי העונש ביום 31.12.17.
2. מאסר על תנאי לשישה חודשים למשך שלוש שנים על עבירת סמים למעט החזקת סם לשימוש עצמי בלבד.
3. אני קובעת כי הנאשם הוא סוחר סמים כהגדרתו בסעיף 36א(ב) לפקודת הסמים, ועל כן אני מורה על חילוט רכוש כמפורט להלן:
 - א. אני מורה על חילוט מחצית מבית הנאשם במושב תירוש. פרטי הרישום של הבית יפורטו בהחלטה נפרדת. החילוט יבוצע בהתאם למנגנון שנקבע בסעיף 28 לעיל.
 - ב. אני מורה על חילוט רכב מסוג מיצובישי מ.ר. 6613020 הרשום על שם הנאשם, וכן רכב מסוג סובארו מ.ר. 7790664, אף הוא רשום על שם הנאשם.
 - ג. אני מורה על חילוט כסף מזומן בסך 1,100 דולר אמריקאי שנתפס בבית הנאשם.
4. לנוכח היקף הסנקציות הכספיות שהוטלו על הנאשם ובנסיבות המתוארות בגזר הדין, לא מצאתי שיש להטיל על הנאשם קנס כספי נוסף. אני מורה על חילוט או השמדה של הסם שנתפס וכן של כל הכלים ששימשו לביצוע העבירות.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ' חשוון תשע"ח, 09 נובמבר 2017, בנוכחות הצדדים.